

Entre Nit i Llum

Ricard Martín Pinillos (*)

I

No gosaria trencar amb cap gest estrany
la densa i silenciosa pausa
amb la qual els teus ulls
em neguen un insòlit marge de tendresa.

Es fa fosc pels amples finestrals
i és presagi d'un hivern llarg
—d'escassos bagatges i abundant desen-
cís—
on situo els pocs propòsits que ara em faig.

Et segueixo cremant els ulls amb la mirada
mentre humitejo els llavis decidit
a esquinçar aquest encanteri de pausats si-
lencis
amb els quals el jutjar-me.

II

T'esperaria, si pogués,
en qualsevol d'aquelles platjes
on l'amargor es confon
amb la netedat de l'aire.

Comptaria cada onada
abans no tornessis
i amb qualsevol gest i com si res
reprenguessis els dies.

Melangiós,
refaig les passes oblidades
del vespre en què em vaig sorprendre
passejant de puntetes amb la lluna.

T'esperaria, si pogués,
en qualsevol platja
refent amb l'enyor
la teva pròfuga presència.

III

Encara somio el teu nom
que segueix enterbolint
aquestes clares matinades d'ara
que en va provo d'omplir
de propòsits,
que no són més que febles
i absurdes recances.

Amb un somriure
vas dibuixar el teu gest cruel
sobre el marbre d'un capvespre
d'entre nit i llum
mentre un vent aspre
em burxava el pit
i em buidava la mirada.

Adsort,
recolzo els sentiments i el tacte
sobre qualsevol objecte
que trenqui l'esmoreït ritme
a què em sotmet encara
la teva càlida venjança.

IV

Només si cregués
que d'aquest temps d'intensa sequera
en pogués sorgir un mínim d'esperança
refaria el teixit
de propòsits i il·lusions
que em són ara tan estranyes.

Com un infant
sense límits ni judicis
explotaria el voltant
per fer-lo possible,
més amable
i respirable.

Que de tant haver-me sotmès
a aquesta cruel solitud
he anat perdent els gestos
ensinistrats en el temps
en què lliurava el combat
amb el cert anhel
d'acabar-lo en vida.

I ara, covard,
em sento incapaç
de contornejar amb el dit
els límits de la meva pròpia existència
i ajorno il·limitadament el moment
d'encarar-me amb aquesta part de mi ma-
teix
que tan sovint m'atura.

V

Em palpo la suor
que m'inunda el cos
i em sorprèn que sigui encara
transparent com sempre.
No m'hauria sorprès
trobar-me els dits untats de sang
ara que els dies passen greus i lents.

I és per això que et miro als ulls
i en ells invento les onades
d'aquesta perduda cala
on m'han arrossegat
els vents de matinada.
I amb aquest poc que sóc
imagino la nit dels teus pits
que és aquesta corva on es fonen
la llum, la sorra i el mar,
en el lloc precís
on m'ajec i respiro
pregant per seguir fent
possible i suportable la vida.

VI

En els amples espais
per on m'has deixat endinsar
el tacte i les intencions
he situat el mar
on s'emmiralla aquest càlid desig
insatisfet d'enyorança.

S'eternitza el temps
i aquest mar s'opaca
mentre els pensaments suren com els ras-
tres insípidos
d'aquest moment que no transcorre.

Lentament,
s'esmoreeix el vent
i es vesteix de dol i de nit
ja que han mort les onades
que navegaven en el meu cor.

(*) Primer premi "Arnau de Palomar" de poesia 1994